(H. Wilh. Bille).

De Frivillige.

Original Vaudeville i 2 Acter af J. Bonville.

(Opført af endeel Officerer den 19de December 1849 paa Theatret i Sønderborg, og den 16de Januar 1851 paa Theatret i Slesvig.)

Under Vaabenſtilſtanden 1849—1850 beſluttedes ved en tilfældig Sammenkomſt af endeel Officerer i Sønderborg, at give en dramatiſk Foreſtilling. Jeg fik det Hverv, at ſkrive et Localſtykke dertil. Den korte Friſt, jeg fik til Arbeidet, og de faa Fritimer, jeg kunde anvende derpaa, maatte undſkylde Manglerne ved den ſaaledes ſkrevne Vaudeville „de Frivillige". Stykket blev opført den 19de December paa Theatret i Sønderborg, og viſte den Munterhed og Glæde, der herſkede blandt Publicummet, at Henſigten var opnaaet. — Nettoindtægten tilfaldt Invalidefondet. — Medens Armeen ved dette Aars Begyndelſe laa i Felten, opførtes Stykket atter den 16de Januar paa Theatret i Slesvig af endeel Kammerater i ſamme Oiemed ſom førſte Gang, og vilde „de Frivillige" dermed have udſpilt deres Rolle, hvis ikke mine Kammeraters og Bekjendteres Opfordring foranledigede mig til at overgive Stykket til Offentligheden, for at bevare Erindringen om et Par glade Aftener.

Ærbødigſt

Forfatteren.

Perſonerne.

Pauſt, Cancelliraad.
Agnes, hans Datter.
Frøken Popp, hans Couſine.
Brander,
Møller, } juridiſke Candidater. Frivillige.
Ruſamofſki, Modehandlerinde.
En Gjordemoder.

En Natvægter.
En Sergeant.
En Officeers-Oppaſſer.
En Soldat.
En Hornblæſer.
Balgjæſter. Soldater.

1ſte Act foregaaer i Kjøbenhavn i Begyndelſen af Marts 1849, ſidſte Act paa Als i Slutningen af Juni ſamme Aar.

Førſte Act.

(Gade. Mørk Nat. I Forgrunden tilvenſtre et Huus med et Modehandlerinde- og et Gjordemoder-ſkildt, tilhøire et oplyſt Vindue, hvorfra følgende Drikkeſang lyder:)

(Mel. af „den ſidſte Aften": „Igaar fik jeg min Trøie")

1.

Chor: Lad Viin i Bægret ſkumme,
Det tøm til ſidſte Drag!
Lad Sangen ei forſtumme,
Den døver Hjertets Slag!
Den Roſe, ſom nu dufter
Fra Glædens Bæger her,
Vil visne naar det lufter
I Dagens førſte Skjær;
Dog huſk, I her gjenfinde
Den friſk og frodig kan,
Naar atter hjem I vinde
Fra Kamp for Fødeland.
:,: Skjænk i! — Sorgerne kun
Stige frem fra Bægerets Bund! :,:

2.

Alt ſlaaer nu Midnatſtunden.
Skjænk i til bredfuldt Maal,
Og Bægret tøm til Bunden
Ved denne Afſkedſkaal.
Naar Eders Bøſſer knalde,
Tænk paa Champagnen her,
Naar I paa Valen falde,
Da brug Valhallmaneer.
Med Kuglen, ſom I ſender
Blandt Fjendens tætte Flok,
En Hilſen her fra Venner
Beſørge I vel nok!
Lev vel — kjæreſte Ven!
Naar det dages ſees vi igjen!

Førſte Scene.

Brander og **Møller**, den førſte lidt, den ſidſte meer beruſet, komme ud af Huſet.

Choret (i Huſet). **Brander** og **Møller** (paa Scenen):
Lev vel, kjæreſte Ven!
Naar det dages, ſees vi igjen!

Brander. Adieu!
Stemmer (i Huſet). Levvel!
Møller. Adio caro mio!

Stemmer (i Huſet). Farvel! Levvel!

Brander. Det var vore Venners ſidſte Farvel! — Du, jeg troer, Taarene ſtaae mig ordentligt i Dinene derved; men der er ogſaa noget Egent i, ſidſte Gang at trykke ſine Venners Hænder, naar maaſkee en Kugle om et Par Dage trykker Dinene i paa Een.

Møller. For Guds og den gode Viins Skyld, ſkaan mig for Sværmerie, ſøde Ven. — Sværmeri og — Suppefedt ere mig lige modbydelige. — Man ſkal forreſten aldrig tænke paa en Gaas, før den er ſtegt, og aldrig paa ſig ſelv i Krigen, førend man er ſkudt.

Brander. Hahaha! Dine Tanker holde nok Hexebal i Dit Bloxbjerg af Hoved! — Men hvad nu Møller? Klokken er lidt over 12, og førſt Kl. 4 ſkulle vi afſted over Roeskilde o. ſ. v. til Als. Skulle vi gaae hjem, Du, og coquettere med „den blødarmede Sjofna" indtil Bataillonen ſtiller, eller? — naa Møller!

Møller. Coquettere? nei, fy for en Ulykke! jeg er jo forlovet. Kom derfor ikke til mig med en ſaadan Vederſtyggelighed. Hvad troer Du, min lille, bly, jydſke Kjæreſte vilde ſige dertil?

Brander. Rigtig, Du er i en Tilſtand, hvori Du ei coquetterer; men i hvilken Du uden videre voldtages af — Søvnen. Dog for anden og ſidſte Gang, hvad ſkulle vi foretage os? — gaae hjem, eller —

Møller. Drikke, Du, være lyſtige og glade her i Kjøbenhavn, ſaalænge det tillades os af — Veſterport. Dog —

(Mel. af Elverhøi „Herlig en Sommernat")

Jeg vil ei gakke om-
kring her, og ſnakke om,
Hvad der ſkal gjøres for Daarſkab.
Vi er Soldater, Du,
Staae paa et Krater nu
Af Eventyre og Morſkab.

Et Indfald, og vi begge maae
Opad gaae,
At vi naae
Glædens Himmel, hvor vi ſaa
Morſkab faae.

Brander. Ja, det er nu godt nok; men hvor er Krateret? — See! der hænge to Skildte. Paa det ene throner en Gjordemoder med en Stump Menneſke paa Skjødet, ſom hun bagvadſker, og paa det andet veed jeg der ſtaaer:

Madam Ruſamofſki
Dameppnt Magazin.

Skulle vi kime paa, ſtyrte ind til Modehandlerinden, paaſtaae, at hun er Gjordemoderen, og ſkal følge med til vor Moppe, der ſkal multiplicere?

Møller. Nei, det Krater duer ikke. (idet han gaaer hen for at beſee Skildtet, ſnubler han over en Tørv) Hvad, lægger hun Snarer for ſin Dør, for at faae Ungdommen til at falde? (tager Tørven op) Ha, Du Djævel i en Tørvs Skikkelſe! — det kræver Hævn! (ringer paa Gadedøren)

(Mel. Robartſon, Robartſon ſtieg in einem Luftballon.)

Klokke ring!
Klingeling!
Jeg er gal ſom en Xantippe.
Huſet Du
Vække nu!
Før jeg ikke Dig vil ſlippe.
Madam Ruſamofſki kom!
Kaſt blot hurtig Shavlet om!
Dynen ogſaa ypperlig
Tjene kan ſom Bryſtværn Dig.

Ruſamofſki (i Vinduet) Hørrejøſes Vægter! — Er der Ild i mit Attølie?

Gjordemoderen (i et andet Vindue) Er det fra Madammen i Skvalbergaden?

Møller. Endnu er der Intet paa Færde; men her er en Gjenſtand, ſom kan frembringe det. (ringer) For Deres egen Interesſes Skyld (ringer) kom herned (ringer) hurtig! —

Anden Scene.

Modehandlerinden, Gjordemoderen, Brander og Møller.

Møller. For Guds Skyld, mine Damer; hvem af Dem har kjøbt Tørv idag?

Ruſamofſki. Hørrejøſes, det har jeg! brænder den?

Møller. Endnu ikke; men De har formodentligt tabt en Klods af Læsſet. Jeg har fundet den. Vær ſaa artig. — Godnat!

Ruſamofſki. Sikken en Laps! det ſkal min Typograph rykke ind i Corſaren.

Gjordemoderen (betænkſom). Det var altſaa endnu ikke fra Madammen i Skvalbergaden? — Hm, mærkværdigt! (begge ind i Huſet.)

Tredie Scene.

Møller. Brander.

Brander. Det var en Eruption.

(en dæmpet Dandſemuſik „Eiſenbahngalopp" lyder fra et af Huſene.)

Brander. Hvad er det?

(Mel. Eiſenbahngalopp.)

Hør hvor Muſikken lyſtligt klinger i den tauſe Nat!
Dens Trylleri faaer alt min Fod nu fat.
Ha, hvilken Fryd og Lyſt at ſvinge ſig i munter Dands
Med Skjønhed hiſt i Salens Straaleglands.

Møller.

Fødderne paa mig alt gaae.
Kom, Broder, lad os dandſe her;
Vi Madammerne kan faae
Jo til at møde her.
Vinen Gaden bonet har, og vi illumineerte er.

Brander.

See, Gardinet vifter hiſt i aabent Fag,
Det os vinker nu til muntert Lag.
Ven, vi ville hen til Dands, til Feſt vi maae.

Møller.

Et herligt Indfald! — Vel, lad os da gaae!

Brander. Vi gaae?
Møller. Lad gaae!
Brander. Uindbudne?
Møller. Uindbudne!
Brander. Ja?
Møller. Ja!

Brander. Men vi maae dog idetmindſte vide, hos hvem det er, vi invitere os til Bal.

Møller. Ja, det maa Gud og — Vægteren vide. Holloi Vægter! — Naa, der kommer han op af Gaden, ſaa beleiligt ſom en Omtalt i Holbergs Stykker, og mig ſaa velkommen i dette Dieblik, ſom den ſalteſte Spegeſild kun kan være det i Morgen.

Brander. Det var da godt, at han ikke kom før, og hjalp Gjordemoderen med at ſkaffe Raadſtuen et Par Drenge.

Fjerde Scene.

Vægteren. De Forrige.

(Mel. Cruſels Muſik til „Kung Rings Drápa“ af Frithjofs Saga.)

1.

Møller.
Veed ikke Vægtren
Hvem hiſt i Huſet
Er det, der lader
Spille til Dands? —

Vægteren.
Hvorfor vil Herren
Vide vel dette?
(affides)
:,: Det er fordægtigt
Med disſe to! :,:

2.

Brander.
Vi ville ſee kun,
Om denne Daler
Være ſkal Vægt'rens,
Eller og vor.

Vægteren.
For denne Daler
Sig at bedrage
Synes at være
Næſten en Synd.
(affides)
Det var heelt prægtigt
Med disſe to!

Brander. Du er min Sandten ingen Vægter!

Vægteren. Jo Gud! er jeg en Vægter.

Brander. Naa, lad gaae da! thi ere vi dog Alle tilhobe Natvægtere for vor Herre! men lad os ſaa faae at vide, hvem det er, der giver Ballet.

Møller. Du Gadernes Sjæl om Natten faaer, ved Morgenſtjernen! een Daler til, naar du ſiger os, om han, der giver Ballet, har Døttre eller andet lignende Godtgodt.

Vægteren (tager Pengene). Tak for dem! — Men De ville nok paa Sjou derhenne, og troe Herrerne, at jeg vil ſige Dem Noget, ſaa tage De eiendommeligt feil. Jo, pyt, paa det Laug! En ære- og nidkjær Natvægter befatter ſig ikke med at være Stige til ſaadant Noget, nei, han rogter ſin Dont, ſover og raaber kun alt efterſom Tiden bringer det med ſig.

(raaber.)

Hov Vægter! Klokken er ſlagen tolv!
Det var ved Midnatstide,
Herr Pauſt opſpille la'er!
Til Trøſt Alverden vide,
Han en Datter Agnes har.
Vor Klokke er ſlagen tolv!
Med Haand og Mund,
Af Hjertens Grund, —
Gaae I nu Fanden i Vold! —

(gaaer.)

Femte Scene.

Brander. Møller.

Brander. Det var Fanden til Vægter! — Vi ſkulle altſaa paa Bal hos Herr Pauſt, og polkere hans Datter Agnes. Det var da godt, vi beholdt vore Kiſteklæder paa fra de fine Afſkedsviſitatſer i Formiddags.

Møller. Brander, har Du Glacées?

Brander. Naturligviis! Dem maa jo en Cavaleer altid have ved Haanden, naar han vil være „antagelig“. Kom nu! —

(Mel. „Raus mit dem Naſſ aus dem Faſſ“ af Stradella.)

Brander.
Driſtigt vi drage til Bal nu vil.

Møller.
Drive med Alle vort Spil,

Begge.
Ja vort Spil!

Brander.
Glædes med Glade i feſtligt Lag,

Møller.
Svinge vor Pige til lyſen Dag, —

Begge.
At naar
Vi faaer
Ovre paa Als Feltlivets Savn,
Vi ſaa
Fro maae
Mindes den Stund i Kjøbenhavn
I Kjøbenhavn!

(gaae.)

Sjette Scene.

(Et oplyſt Værelſe hos Pauſt. I Baggrunden Indgangen til Balſalen.)

Brander. Møller.

Brander. Hatten af Møller!

Møller. Mit Hoved har alt, ſom de fleſte Overhoveder i denne Tid, blottet ſig.

Brander. Det er Blyhatten, jeg mener. (ironiſk) Forreſten glæder det mig uendeligt, min kjære Møller, at jeg har den Ære, at ſee Dig paa Ballet her i Aften.

Møller. Det vilde ſ'gu ogſaa glæde mig meget, om jeg kunde ſee mig ſelv — for Toilettens Skyld; men — her er intet Speil!

(Mel. Fanemarſchen.

1.

Er jeg og reen paa Ryggen,
Er Flippen ſtiv, er Haaret glat,
Hvad ſiger Du til Lykken,
Som er her paa min Halsklud ſat,
:,: Hvorledes er det med Støvlerne fat? :,:

2.

Brander.

Din Ryg er ſort ſom dit Hjerte,
Og Flippen ſtiv ſom Sindet ſtaaer;
Jeg aldrig obſerverte,
At du paa Tænderne havde Haar.
:,: Paa Støvlerne er Du hvad Lykken angaaer. :,:

Møller. Tak for Complimenterne! de lignede ſalig Martsminiſterium, der vilde rette de udvendige Anliggender efter de indre; men ikke ſaae hine i det rette Lys, og ei forſtod ſig paa disſe.

Brander. Fy Møller! (med Pathos) en Soldat ſkal ikke angribe de Faldne. — Men ſynes det Dig nu ikke at være paa Tiden, vi befattede os lidt med hine (pegende paa Døren til Balſalen) indre Anliggender. Jeg gad nok vide, hvorledes den Hiſtorie vil ſpænde af?

Møller. Meget velbehageligt. Førſt gjøre vi vort Skabud, ſaa dandſe vi lidt, og ſaa — kaſtes vi paa Døren, eller har Du maaſkee tænkt paa en anden Udgang — af Sagen?

Brander. Nei — men lad os nu ikke længer tænke. Det pasſer ſig ikke paa et Bal. Der ſkal man blot lade Tungen og Fødderne løbe. En avant marchons!

Møller. Naa ſaa kom da! Lad os ſtyrte os over Balſalen ſom Berlingſke over en „ulykkelig Hændelſe.“

(De møde Pauſt i Døren.)

Syvende Scene.

Pauſt. Brander. Møller.

Pauſt (uden at agte paa de to andre). Det er dog et Sa — Satans Arbeide dette Po — Polkeren! — Uf! (tørrende Sveden af ſig.) Jeg vilde hel — hellere rende ſom Ka — Kaneheſt omkring He — Heſten paa Ko — Kongens Nytorv; men det ſkal nu være ſaa ra — raſkt, og ſaa maa man jo med, omendſkjøndt det hvergang koſter mig 1 ℔ Fidt. Kunde man da ba — bareſtens hvergang faae et ſaadant reſpectabelt Styk-Stykke Fru — ruenstimmer til ſin Po — Polkatour; men ſaa faaer man ſommetider ſaadanne nogle ſmaa Spir — Spirrevipper, der ſlet ikke kunne holde Een i Ligevægt, naar man kommer for ſtærkt i Svingning.

Brander (affides til Møller). Skulde det ikke være Hr. Pauſt? Vi maae forſøge at ſkaffe os Underretning; men indirecte, at han ikke mærker vor Uvidenhed (til Pauſt). Have vi ikke den Fornøielſe —

Pauſt. Hvad? om det virker til Fordøielſen? o — ja ſaamæn.

Møller (til Brander). Han lider nok af akuſtiſke Skuffelſer. Lad mig inqvirere ham lidt (til Pauſt.) Boer ikke Hr. Sørenſen her?

Pauſt. Nei han gjør ikke. Jeg boer her.

Møller. Boer De her?

Pauſt. Ja Gud gjør jeg ſaa!

Møller. Det troer jeg ikke!

Pauſt. For Po — Pokker! Jeg ſkulde dog vel vide, hvem der boer i mit eget Huus.

Møller. Ja — men — ſaa er det ikke Dem.

Pauſt. Hvad? Saae De ikke mig? (affides) Han maa have Stær i en æ — æ — ængſtelig Grad (høit.) men — med — Permisſionerne, — hvem — ſpør — ſpørger om Hr. Sø — Sørenſen boer her? (affides.) Hvad er det egentlig for nogle Cavalere? jeg har ſ'gu ikke inviteret dem, om maa — maaſkee min Cou — Couſine ſkulde have gjort det?

Brander (affides). Nu ſtaae mig bi Frækhed! (høit til Pauſt) Ah! Lykken er mig dog ſtedſe huld —

Pauſt. Hvad? (pegende paa Møller,) er han ſtedſe fuld? (affides) det lader ſ'gu til det.

Brander (affides). Jeg bringes til Fortvivlelſe af dette Gutta percha Hoved, ſom kun kan gjøre Grimasſer, men hverken høre eller tale. (meget høit til Pauſt.) Jeg ſiger, at Lykken er mig ſtedſe huld, idet Tilfældet førte mig paa Deres Bal, Hr. Pauſt. Seer De, jeg og min Ven vare inviterede til Bal hos Commerceraad Sørenſen. Da vi begge imorgen tidlig ſkulle med vor Bataillon over til Als, maatte vi gjøre en forfærdelig Mængde Affkedsviſitter i Aften. Da vi nu ſaadan omtrent Kl. 12 vare færdige dermed, og vilde gaae paa Bal hos Hr. Sørenſen, ſaa — ſaa (affides) Samiel! Samiel! hjælp mig med at ſlaae denne Plade!

Møller (til Pauſt). Ja — ſaa havde vi mærkværdigviis begge glemt, hvor Hr. Sørenſen var flyttet hen.

Brander. Ja! ha ha! morſomt nok glemt, hvor Hr. Sørenſen var flyttet hen. Han boede før i en af disſe Gader over eller under Vandet paa Chriſtianshavn, og lod os tilligemed Indbydelſen ſige, at han var flyttet herud — ja — ſeer De — Gaden og Nummeret havde vi glemt. Det foreſvævede os kun dunkelt, at det var i Stuetagen etſteds her i Adel- Borger- Bred- eller Amaliegaden. Da vi nu engang havde foreſat os, at ville nyde denne ſidſte Aften her i Kjøbenhavn, ſaa gik vi efter Muſikken, og kom op til Dem, Hr. Popp Hr. Pauſt vilde jeg ſige.

Pauſt. Hvad? De kjender min Couſine Popp, og mit æ — ærede Navn?

Brander. Ja, Gud bevares! (ſagte til Møller.) Du, han har en Couſine Popp. (høit til Pauſt) Jeg er forreſten i Deres Gjæld. Huſker De ikke forleden i Theatret?

Pauſt. I The — Theatret? nei! Jeg gaaer aldrig derhen, for jeg ſkal ſige Dem, jeg er ſaadan lidt af det, man ka — kalder tun — tun — tungnem paa Hø — Hørelſen. Jeg nyder desaarſag aldrig nogen offentlig Forly — ſtelſe, undtagen om Søndag Aften i det da — danſke Sa — Samfund, hvor jeg ſynger med.

Brander. Jeg meente naturligviis ogſaa

det danſke Samfund. Det er jo ogſaa en Slags Comoedie. De havde der ſidſt en meget beqvem Plads, og overlod mig den. (afſides) Slaaer det til?

Pauſt. Det hænder mig næſten hver Gang at En tager min Plads, naar jeg gaaer ud mellem Num — Nummerne.

Brander. Og ſiden Hændelſen har ført mig hid, ſaa vil jeg gribe Leiligheden, og, gjengjældende Deres Artighed i Samfundet, nyde Deres behagelige Selſkab her paa Ballet i Aften. (afſides til Møller) Punktum! Strø Sand paa, Møller!

Pauſt. Jeg fø — føler mig uendeligt ſmigret, men (afſides) det var dog et Sa — Satans Menneſke til at ſluddre, han ſkulde ſ'gu i Rigsdagen; (høit til Brander) men — Deres Navn? Jeg hu — huſker — det ſvæ — væver mig paa Tungen.

Møller. Ja, ſee det kommer af at være en ſaadan ivrig Polkiſt ſom De, ſaa ſveder man Alting ud. Naa, kan De ſlet ikke erindre hans og mit Navn? — Vi ſagde det Dem jo, da vi forlode Danſkheden. Brrr — Brand — naa Bran — der.

Pauſt. Rigtig La — Lanner (afſides) Der vare altſaa to paa Stolen. Ja, hvor jeg har ſiddet, kunne gjerne to ſaadanne Ho — Ho — Hornfiſke faae Plads.

Brander. Mit Navn er Brander, og jeg er Lieutenant ved 2den Reſerve Bataillon.

Pauſt. Jeg har fornum — nummet det. Løi — Løitnant Vander, (til Møller) og Deres Navn?

Brander. Min Ven der er Candidatus Møller, anſat ſom Feltprovſt.

Pauſt. Ah! De hedder ogſaa Pauſt. Var det maaſkee Deres Fa — Fader, ſom var Re — Re — Renova — vat — jonsentrepreneur? — Hm! han var ſlet ikke i Familie med mig.

Møller. Om Forladelſe! jeg hedder Møller.

Pauſt. Naa ſaaledes! Møller Pauſt!

Brander (raabende). Hr. Feltprovſt Møller!

Pauſt. Ah! nu forſtaaer jeg det! Tjener Hr. Paſtor!

Møller (til Brander). Jeg Feltpræſt?

Brander. Ja, hvorfor ikke det, ligeſaagodt ſom alt Andet?

Møller. Tak for den Forlegenhed, hvori Du her har bragt mig. Feltpræſten ſkal til Gjengjæld, om ikke her, ſaa hisſet — ovre paa Als ſpille Dig et Puds, ſom Du ſkal have godt af hele Din Levetid. Huſk disſe mine Ord.

Pauſt (afſides). Altſaa en Løit — Løitenant og en Feltpræſt. Hm! det giver Ba — Ballet Anſeelſe. De ſee ud til at være gode Da — dandſeheſte, ſlu — luddre kunne de, kjoleklædte? — ja! og invite — te — terede ere de jo, ſom det lader. Altſaa (høit) vil De ſaa følge med mig ind til Da — Damerne? Værſ'god — der er Døren!

Møller. Nei, Gud bevares! De maa gaae førſt.

Pauſt. Aa, nei!

Brander. Jo, det veed den ſøde Gud, De maae!

Pauſt. Aa! geneer Dem nu blot ikke.

(De gaaer ind i Balſalen, Pauſt foran.)

(Pauſe, hvort Dandſemuſik „Eiſcle und Beiſele Sprünge Polka" lyder fra Balſalen.)

Ottende Scene.

Frøken **Popp** og **Pauſt**.

Popp. Førend vi dandſe videre, maa jeg tale et Ord med Dig, kjære Fætter. Jeg er — ſom Chriſtian Winther ſaa ſmukt ſiger i et af ſine Digte — ſaa „nyſigen". Siig mig, Pauſt, hvem vare de to Ynglinge, Du bragte ind med i Salonen? Begge engragerede mig til alle de paafølgende Dandſe; men jeg maatte, for ei at ſaare den ene, nægte begge at dandſe med dem.

Pauſt. Det er to meget ſpeci — cielle Venner af mig. Løitenant Wander, og Møller Pauſt, nei ſtop! Provſt Møller.

Popp. Ah! her mødes altſaa Extremiteterne, ſom det franſke Bonmot ſaa treffende ſiger. Den vilde, ødelæggende Kriger, og den fredelige, opbyggelige Præſt. Ak, nu begynder Muſikken igjen! Det er „Jule Polka". Lumby har viſt componeret den ſom Overture til Holbergs „Juleſtue" — Lad os træde ind i de dandſendes Rækker, Pauſt.

Pauſt. Cou — Couſine! Du henriver mig ved Din Belleſprit! At du dandſe gjennem Livet med Dig i en Po — Polka, o!

(Mel. Julepolka.)

Ah, Popp — Popp!
Hjertets Hop
Ved Din Side fatter jeg,
Kjærlighed er det — det til Dig.

Popp.

Søde Peer!
Hjerter leer,
Naar mit Øie kan
See Dig elſkte Mand.

Pauſt.

Tillader Du, at
Jeg den hele Nat
Da — da — dan — da — da — dandſer med Dig?

Popp.

Aa Du Skjælm vær ei ſaadan forgabet i mig!

Pauſt.

O, Du ſøde Popp — Popp!

Popp.

O, ſaa hold dog nu op!

Pauſt.

Min Put — Putte mit Hjertes Løn — Løndom Du har.
Lad et Kys nu forraade Dit Svar.

Popp (med Værdighed.)

Kom ſaa med, lad os ind til de Dandſende gaae,
Men Du der ikke maa
Gebærde Dig ſaa,
Thi de ellers begynde ſaa Alle at lee,
Naar forliebt de Dig ſaaledes ſee!

(begge ind i Balſalen).

Niende Scene.

Agnes. Brander.

Brander. Endelig, Frøken Agnes, fik jeg Deres Navn at vide, fik jeg Dem i Tale. Har jeg nu ikke næſten i 3 Aar forgjæves ſtræbt derefter. Kan De huſke den Dag, paa hvilken vi førſte Gang ſaaes?

Agnes. Ja, det var dengang vi ſtode Confirmation i Garniſons Kirke, hvor De ſtod lige over for mig. Jeg huſker godt, at De næſten ikke kunde et eneſte Ord af Deres Balles Lærebog.

Brander. Men De kunde nok for os begge. Siden ſaae jeg Dem flere Gange; men ſaa forſvandt De paa eengang.

Agnes. Jeg var i to Aar til Beſøg hos min Faſter i Jylland.

Brander. En Vinterformiddag, ſom jeg nok ſaa adſtadig gaaer ned ad Gothersgaden, Skridt for Skridt i dybe Betragtninger, og netop vil dreie om Hjørnet til Kongens Nytorv, faaer jeg pludſelig en ung Dames Hat i Anſigtet. Det ſkulde vel aldrig have været Frøkenens, paa hvilken jeg gjorde ſaa dybt et Indtryk?

Agnes. Jo — jeg troer det næſten.

Brander. Det ſynes mig nok. Jeg bukkede, tog Hatten af, og ſagde „ah“, De neiede, og ſagde ligeledes „ah.“ Naar man nu ſiger „A“, ſkulde man rigtignok ſige noget til, Ordſproget vil have, det ſkal være „B“; men ingen af os fulgte denne gyldne Regel; thi vi gik hinanden forbi, De ſeende ned i Jorden, og jeg paa Deres Hat. Siden har jeg ſaa ofte ſeet Dem i Theatret, i Kirken, ja ſelv paa Steder hvor De ſlet ikke var tilſtede. Kan De nu tænke Dem min Glæde, da De er den førſte, ſom jeg i Aften faaer Die paa hiſt inde i Balſalen?

Agnes (forlegen). Men — hvorledes — om —

Brander. De vil ſpørge mig, hvorledes jeg er kommen her paa Bal i Deres Faders Huus. Frøken! vredes ikke! — da jeg ſtod ligeoverfor Dem paa Kirkegulvet, kunde jeg ikke finde Ord, for at fremſige de Sandheder, der ſtode i Lærebogen. Nu, da jeg førſte Gang taler med Dem, kan jeg ikke finde Ord til en Uſandhed. Jeg vil fortælle Dem Sagens Sammenhæng. Min Ven Møller og jeg, der, ſom jeg alt har fortalt Dem, ſkulle Kl. 4 afſted med vor Bataillon til Als, havde været ſamlede til et Afſkidsgilde hos vore Venner. Da vi gik forbi Deres Faders Huus, hørte Muſikken klinge ned fra den glimrende Sal, ſaae Skikkelſer flyve forbi de aabne Vinduer i Dandſens Hvirvel, — ſaa kunde vi ikke længer modſtaae Friſtelſen, men — inviterede os ſelv, og gik herop.

Agnes. Min Herre! veed De, hvorledes man benævner en ſaadan Adfærd?

Brander. Ja Frøken! — En Juriſt vilde kalde den injurierende, Deres Fader, og overhovedet ældre Folk, vilde kalde den fræk; men De, der kjender det Trylleri, ſom Dandſens Rhytmus udover paa dem, hvis Hjerte endnu ſvulmer af Ungdoms Lyſt og Glæde, De vil kalde min Vens og min Adfærd — letſindig. — Frøken! om et Par Timer tynge Muſketten og Tornyſteren min Nakke og mit Bryſt, Fødderne maae bevæge ſig efter Trommens Takt, og hver Handling rette ſig efter Commandoen. Savn og Anſtrengelſer ere da Soldatens Adſpredelſer om Hverdagen, Adſpredelſer, der ſkulle ſtyrke hans Sjæl til at han, naar hans Helligdag kommer, paa hvilken Skytſet tordner Hymner til vort Dannebrogs Ære, med Lyſt da kan offre Liv og Blod for Fødelandet, og for dem herovre, for hvilke hans Hjerte ſlaaer. Før vi traadte ind i vor bundne, møiſommelige, men hæderlige Stilling vilde vi nyde de ſidſte frie Dieblikke i vort Hjem, og hvor kunde vi det vel bedre end her, hvor Muſikken forener Ungdom og Skjønhed til Glæde? — Frøken! ſkulle de ſidſte Dieblikke være glade, ſom jeg tilbringer i mit Hjem? — ſkal jeg tage en oplivende Erindring med over i Felten? — O, Frøken! det afhænger kun deraf, om De er vred over det, her er ſkeet. De tier — o! — et Svar! —

(Mel. Julepolka).

Agnes.

Kom min Ven
Føer mig hen,
Hvor Muſikkens muntre Røſt
Kalder os til Glæde og Lyſt.

Brander (afſides).

I min Arm,
Ved min Barm
Jeg den ſøde Skat
Svinge ſkal i Nat.

(høit).

Kom! lad Toner, ei Ord
Tolke hvad der boer
I mit glade, mit bankende Bryſt,
Lad forenet os være i Dandſenes Lyſt,
Og om dette end kun
Blot nu varer en Stund,

Begge.

Melodierne ſkabe et Haab i vor Sjæl,
At vi mødes igjen til vort Held.

(begge ind i Balſalen.)

Tiende Scene.

Frøken Popp. Møller.

Møller. Ja, min naadige Frøken, jeg veed ikke, om De erindrer det, der ſaa ſmukt ſtaaer ſkrevet lige i Enden paa Fauſt — „Stimme von Innen verhallend?“ — Jeg vilde kun dermed antyde, at det var min „indvortes Mening“ — om jeg tør bruge dette Anderſenſke Eventyrudtryk iſtedetfor „min frygtſom til Verden kommende, ſubjective Dom“ — at Frøkenens Kappe er den meeſt claſſiſke, den meeſt rhytmiſke, der findes her paa Ballet i Aften.

Popp (afſides). Hvad det dog er for et Menneſke denne Paſtor! — Hvor han fører en fiin Conſervation, o Gud! (høit). Herr Paſtor! jeg kan ikke nokſom beundre Deres Lærdom, Deres liig en Di — dis — dik — dikſus træffende, Alt fiint gjennemſkjærende Vittighed!

Møller. De erindrer vel nok, hvad der ſtaaer ſkrevet paa Fauſt's Forklæde?

Popp. Hvad behager! Fauſt's Forklæde?

Møller. Jeg mener Gøthes Fortale til Fauſt.

Popp. Gud, hvor ſpeculativ! — Forklæde — Fortale — begge for at forhindre ſmudſige Angreb. Gud, Hr. Paſtor, De er ſtor! — Hvad ſtaaer der ſaa paa Forklædet?

Møller. Ihr naht Euch wieder, ſchwankende Geſtalten, die früh ſich einſt dem trüben Blick gezeigt? — — — — Mein Buſchen fühlt ſich jugendlich erſchüttert vom Zauberhauch, der Euren Zug umwittert! — (afſides) Paa den Nød ſkal hun min Sjæl gumle længe, førend hun faaer den knækket.

Popp (afſides). Den Stakkel har viſt havt en ulykkelig Kjærlighed. Hvor det melankolſke Træk om Munden, og det fugtige Blik er tiltrækkende hos ham.

Møller (afſides). Gud maa vide, hvad hun nu brygger paa? — Hvor hun betragter mig opmærkſomt!

Popp (afſides). Hvorledes ſkal jeg igjen opfatte Traaden i Converſationen? — Jeg mærker tydeligt, at han — naa, jeg veed nok, hvad han vil. (høit) Herr Paſtoren har nok mærket, at jeg, ſom Franſkmanden ſiger, har en „fæl" for Litteraturen!

Møller (afſides). Hun mener nok en faible (høit) Tilgiv, naadige Frøken, Litteraturen er ikke Deres ſvage Side. Har De aldrig forſøgt Dem ſom Virkende deri? —

Popp (afſides). O, hvor er han henrivende galant! gid jeg blot kunde faae lidt deraf hver Dag; men det er for meget paa eengang. (høit) Ynder De de virkende litterariſke Qvinder?

Møller (afſides). Hun har viſt et Par Dragkiſteſkuffer fulde af Digte og Tragoedieſtumper; men om hun har ladet noget trykke, det er Spørgsmaalet. Jeg gjør nok bedſt i at give Orakelſvar. (høit)
Qvinden er ſkabt til at give Liv!
Herligt er det at ſee Qvinden gavne og fornøie den Kreds, hvori hun lever!!
Guddommelig er Moderens Glæde over ſit Barns Lykke i Verden!!!

Popp (halv høit — tumlende). Det ringer for mine Øren, — det ſortner — for mine Øine! — Han veed, at det er mig, — der hos Stinck — har udgivet — Hymnen til de — hjemvendte — Es — pin — go — liſter!
(ſynker afmægtig i Møllers Arme.)

Møller. Tak Skjæbne! — Heida! Tjenere! Vand!

Ellevte Scene.

Pauſt. De Forrige.

Pauſt. Hvad! — min Po — Popp i Pa — Paſtorens Arme! Aa Gud hjælpe mig arme Ca — cancellieraad! —

Tolvte Scene.

Agnes. Brander. Balgjæſter. De Forrige.

Chor af Balgjæſter.
(Mel. af Lumpacivagabundus.)
Nu „god rolig Nat" Herr Pauſt vi byde Dem,
Morg'nen bryder frem,
Vi maa atter hjem!
Nu „god rolig Nat" Herr Pauſt vi byde Dem,
Morg'nen bryder frem,
Vi maae hjem!
Nogle (til Pauſt).
Tak for Ballet her!
Pauſt.
Aa, jeg Dem — Dem beer!
Andre (til Pauſt).
Tak for Ballet her!
Pauſt.
Aa, jeg Dem — Dem beer!
Chor.
Nu „God rolig Nat" Herr Pauſt vi byde Dem,
Morg'nen bryder frem,
Vi maa hjem!
(Mel. „Nu ſvæver frem det danſke Flag".
Brander (halv høit til Agnes).
Godnat, min Agnes, drøm nu om Din Ven! —
Tør han nu ogſaa for „ſin Pige" ſlaae? —
O lad, hvor end mig Krigen kaſter hen,
:,: Din Bøn mig følge, den beſkjærme maa! :,:
Brander og Møller (til Selſkabet).
Nu tier Dandſens muntre Melodi,
Farvel, I Alle, ſom inat vi ſaae!
Til Dands ved Skytſets Drøn nu drage vi,
:,: Hiſtoрre ſkulle vi for Eder ſlaae! :,:

Anden Act.

(En Gaardsplads i Sønderborg. Vaaningshuus tilhøire. Staldbygning tilvenſtre. I Baggrunden Have.)

1ſte Scene.

Møller (ſidder i Soldateruniform paa en Steen og lapper et Par Buxer).

(Mel. Kom, mein Liebchen, tanz mit mir!)
Vanſkelig er Soldatens Stand,
Alting han maa kunde gjøre.
Naar han ei Buxer lappe kan,
Er forloren han.
Ja —
Vanſkelig er Soldatens Stand,
Han maa Sløven kunde føre.
Vadſke, ſtoppe maa hver Mand
Her i Krigens Land.
Vil han leve flot
Maa han rigtig godt
I hvert Fadebuur
Kunde gjøre Cour.
Han maa bære
For ſin Kjære

Malkebøtter hjem,
Thi —
Kun han lever ſlot,
Naar han ſtaaer ſig godt
Med hver Malketøs,
Med hver Kjelderknøs,
Og —
Vil han leve ſlot,
Maa han ogſaa godt
Kunde rapſe væk
Hver Hønes Æg.
Godt han maa forſtaa at coquettere,
Han maa kunde ſig genere
Med Høies Gunſt,
I Hyttens Dunſt,
I Sengen ſtor,
Paa Halm og Jord.
Ei maa det ham videre genere,
Om han ei i Dage ſlere
Faaer Middagsmad,
Og lige glad
Soldaten maa
Sit Hverv beſtaa.
Ja —
Vanſkelig er Soldatens Stand!
Skrædder, Kok og Vadſkerpige,
Æggetyv og Verdensmand
Være jo maa han!

Anden Scene.

Soldater (gaaende over Scenen) **Brander. Møller.**

Møller. God Morgen Slof! — Allerede fra Arbeidscommando?

Brander. Ja. Jeg er forbandet træt og ſulten. Hvad ſkulle vi have til Middag, Madmoder?

Møller. 16 Lod ferſkt Kjød og en Pægel Gryn.

Brander. Hvad ſiger Du! — 16 Lod og 1 Pægel?

Møller. Ja, vi ſkulde rigtignok have havt 20 Lod; men ſaa kom der et Been iveien, ſom gjaldt for 4 Lod. Iſtedetfor 3/4 Pægel Gryn fik vi 1 Pægel, da de vare noget mugne.

Brander. Giv mig et Stykke Brød!

Møller. Der! det kan nu agere en „Apetitchen„ hos Minni. Spiis det ,medens jeg gaaer hen og henter Middagsmaden — fra Bechmann.
(gaaer).

Brander (tager et Stykke Fleſk op af Lommen, og ſviſer det til Brødet, drikker af ſin Feltflaſke).

Møller (kommende tilbage med et Feltfad og en Feltkjedel). Singot Jeppe! — Fordærv blot ikke Appetitten til Middagsmaden. Kom nu! den er de — li — cat! —
(De ſætte ſig og ſviſe).

Møller (ſpringende op). Nei, Brander, det gaaer min Salighed ikke an! — det Stykke Kjød er ſtørre end 16 Lod. Du tager 12 Lod med af mine.

Brander. Godt Ord igjen! (deler Kjødet). See ſaa! er Du nu fornøiet?

(Mel. Udi vor Faders Gaard der ſtaaer et Træ).

1.

Før vidſte man i Kjøbenhavn knapt, hvor
Man Middagsmaden ſkulde tage.
Ferrinis, Henckels og Herr Bechmanns Bord
Man ſommetider vilde vrage.
(tager med ſin Kniv et Stykke op af Feltfadet.)
I Fleſk og Ærter, eller Gryn og Kjød
Beſtaaer nu hele vor Middags Fryd;
Dog dertil man
En Skaal i Vand
For gamle Danmark kan drikke!

2.

(reiſer ſig).
I Silke og i fine Klæder før
Mig Killerich hiſt klædte trolig.
Paa mine Buxer knapt nu ſee jeg tør,
Hver Marſch gjør mig for dem urolig.
Den tykke Vaabenkjole trykker ned,
Naar Solen brænder ſaa varm og heed,
Dog vidſt jeg troer,
Mit Hjerte ſlaaer
Derved for Danmark end varmere!

3.

Min Haand, ſom førte før, glaceret peen,
Paa Ballerne Damerne ſaa nette,
Maa nu imellemſtunder hugge Steen,
Og troligt Skandſekurve ſlette.
Den Solen bruned og ſaa mangt et Ar
Det ſvære Arbeid den givet har;
Dog Handſker ei,
Men Haanden jeg
I Faren rakte mit Danmark!

4.

Glaceret før polkered' Foden let
Til Lumbyes muntre Melodier.
I ſvære Støvler nu den bliver træt,
Paa Marſchen den mig ofte ſvier.
Til Trommens Tact det gaaer ſaa raſkt dog frem,
Naar man ſkal ſlaae for det elſkte Hjem.
Min Haand og Fod,
Mit Liv og Blod
At hjælpe Danmark paa Fode!

Møller. See mig engang til Nr. 130! — han bliver poetiſk! Det kommer nok af Nærheden, hvad Slof?

Brander. Nærheden, hvad vil Nr. 110 ſige dermed?

Møller. Har Du ikke mærket noget Overordentligt i Din Omgivelſe.

Brander. Nei, ikke uden at Du har faaet en ny Lap paa Dine gamle Bøvſer. Jeg har jo forreſten været ude af Qvarteret ſiden Kl. 5 imorges.

Møller. Du har altſaa ikke ſeet hende?

Brander. Hvem?

Møller. Der kommer Nøglen til Gaaden.

Brander. Seer jeg rigtigt? — ja — det er Pauſt! — Tak i himmelſke Magter! — Hvorledes kommer han herover?

Møller. Og det veed Du ikke? Han har i 2 Maaneder været Magazinforvalter paa Fyen, og har nu faaet et lignende Embede herovre. Han, Frøken Popp og Agnes (Brander ſukker) naa, kluk nu ikke ſom en Høne, der ſkal lægge Æg — alle tre boe her i det ſamme Huus, hvor vi ligge i Qvarteer.

Brander. Har Du talt med dem?

Møller. Nei, de kom førſt imorges tidlig herover med Maagen fra Asſens. Men lad os træde tilſide, at han ikke ſeer os.

Tredie Scene.

Pauſt (i Uniform). **De Forrige.**

Pauſt (uden at ſee de Andre). Gid Po — Pokker havde det patriotiſke Indfald, ſom fik mig til at gaae med mod Slesvig-Holſteen! — Dette Æ — Ærter og Fleſk, Brændeviin og Sa — Salt, Gryn og Kjød bliver endnu min Caſtrum — dolo lolo — ris. Naar jeg om Natten har Ma — Mareridt, er det altid et Stykke tindret Fleſk, der trykker mit Bryſt, og om Dagen ſeer jeg alle Gjenſtande, fra mit Standpunkt ſom Ma — Maga — gazinforvalter.

(Mel. Jeg gik mig ud ved blanken Sø.)

Seer jeg en bred Soldaterryg

Brander og Møller (halv høit).

Kukuk! Kukuk! Faldera!

Pauſt.

Jeg tænke maa paa Bankebyg.

Brander og Møller (halv høit).

Kukuk! Kukuk! Faldera!

Pauſt.

Ved hver en Skilling jeg rynker Bryn,
Og tænke maa paa mine Gryn.

Pauſt.

Ba bank — Bankebyg
Soldat — daterryg
Og Gryn og rynkede Bryn

Brander og Møller

:,: Kukuk Faldera! :,:
Kukuk — Kukuk — Faldera!

Møller. Ih, ſaa god Morgen, Hr Pauſt!

Brander. Hvorledes befinder De Dem efter Ballet?

Pauſt (betragtende dem opmærkſomt og forundret) Ba — Ballet? — ih! — ah! — det er Dem! — Jo — jeg befinder mig meget godt; (ſvodſk til Møller) men hvorledes befinder Deres Velærværdighed ſig? — De er nok endnu i Neligée? — Deres Mes — Mesſeværk har nok faaet Indqvatering, thi jeg ſaae, at De før ſad her paa Stenen og ſaae den efter i Sømmene; (til Brander) Og De, Herr Leit — Løitenant (vegende paa hans Sabel) hvorledes har hans Qvaſt det? Løi — Løitenanten er nok bleven decarteret! (vender ham med en foragtelig Mine Ryggen og gaaer).

Møller. Fy! ſikken en decarteret Løi — Løitenant (vender ham, efteraben de Pauſt, Ryggen og gaaer).

Fjerde Scene.

Brander (allene).

Ha ha ha! Hr. Sørenſen er dog ſkabt i Guds Billede! altid uforandret og uden Skygge — af Omſkiftelſe. Da han var begeiſtret i Kjøbenhavn, havde han modtaget os med aabne Arme paa Ballet hiin Nat, om vi ogſaa havde udgivet os for frivillige Trompetere; men nu, da hans Fædrelandskjærlighed er bleven mættet med Skinker og Oxekjød, og hans begeiſtrede Phantaſie er kiølnet med Brændeviin og Salt, ſaa ſeer han ken paa Kjolen, og lader Rangforordningen være Thermometer for Varmen af den Modtagelſe, ſom man nyder hos ham.

Femte Scene.

Agnes. Brander.

Brander (uden at bemærke Agnes). Jeg ggd forreſten nok vide, hvad Frøken Popp vil ſige om ſin Feltpræſt i Negligée, og Agnes om ſin „decarterede" Lieutenant? om de ikke ſkulde ſee Løven under Eſelshuden?

Agnes (afſides). Han nævnte mit Navn! Hvem montro det er? (ſeer Brander i Anſigtet, og udſtøder et ſvagt Skrig.)

Brander (med comiſk militair Honneur). Jeg har den Ære at melde mig hos Frøkenen!

Agnes (nedſlagen, bebreidende) Brander!

Brander (afſides). Gid Pokker havde udgivet ſig for Lieutenant paa Ballet, og ikke jeg. Det var ei heller den rette Maade, jeg tiltalte hende paa.

(Pauſe, hvori Brander ſpørgende, og Agnes bebreidende ſee paa hinanden.)

Brander. Tilgiv Agnes, at jeg hiin Nat udgav mig for det jeg ikke var; men jeg prydede mig med hine laante Fjeder, for — (afſides) hvad ſkal jeg ſige. Det var for bedre at bedrage hendes Fader; men det tør jeg ikke ſige til hende. (høit) Agnes! lad den Letſindighed, ſom værdig ſlutter ſig til de andre, ikke løsne det Venſkabsbaand, vi knyttede hiin Balnat. Mit Ydre er vel et andet; men er mit Indre, det egentlige „Jeg" ikke det ſamme, hvad enten Brandenbourgerne pryde mine Skuldre, eller Tornyſterremmen har ſnæret ſine Striber der, hvad enten Felttegnet pryder min Sabel, eller Bajonnetten har ſin Plads ved Siden af den? — Agnes. Officeersdragten viſer Stillingen, men den frivillige Meniges Dragt er den, hvori Fødelandskjærligheden klædte ſig i, da Danmark var i Fare. Agnes, ræk mig Haanden til Forſoning — ſaaledes — tilgivet?

Agnes. Ja!

(Mel. af de 7 militaire Piger „man herved gjøre vil bekjendt.")

1.

Brander.

Det, ſom Soldaten engang har
Erobret, han ei ſlippe la'er.
Jeg derfor denne Haand ſaa blød
Beholder til min Død.
O, tør jeg ſaa beholde den,
Jeg, ſom Du kaared til Din Ven?
Til Gjengjæld giver jeg mit Ord,
Jeg bærer Dig paa denne Jord
Paa disſe Hænder her.

Agnes gjør mig til den Lykkeligſte! Du kaared mig til Ven paa hiint Bal, og jeg var lykkelig derved; men Soldaten vil altid fremad!

Agnes, kjære, kjære Pige! tør jeg haabe? elſker Du mig? Vil Du være min?

Agnes. Ja!

Brander. Min — min Agnes! Naar vi faae Fred, da kan jeg byde Dig Alt, men her kun — (viſende hende et Stykke Brød og ſin Feltflaſke.) Vand og Brød; dog —

2.

Hæv Ho'det kjækt i Veiret der,
Thi en Soldaterbrud Du er.

Agnes.

Misundelig paa mig Enhver
Derhjemme ſikkert ſeer,
Thi i mit Øie ſkrevet ſtaaer:
Min Hjertenskjær for Landet ſlaaer,
Og godt han gjør det ſikkerlig,
Idet han kæmper og for mig,
For mig, ſom er hans Brud!

(De gaae ind i Haven.)

Sjette Scene.

Frøken **Popp** (ſtrikkende).

Dette Als er et poetiſk Land, dog næſten mere ved dets Omgivelſe, end ved ſig ſelv. Overalt Heltebautaer, ſom med gigantiſke Former minde om Holger Danſkes Opvaagnen hiſt i Kronborgs Maatter, eller hvad det er, disſe Tingeſter hedde der.

(Mel. Boer jeg paa det høie Fjeld.)

1.

Seer jeg en Soldaterhæl,
Naar dens Eiermand gaaende vender mig Nakken,
Tanken flyver flux min Sjæl!
Til den blodige Val hiſt paa Bakken.
Der ifjor de Tydſke laae,
Og af Maimaanedsſolen ret havde der' Glæde,
Mens de Canaan her beſaae,
Som de ſlet ikke turde betræde.
Pludſelig brøde de Danſke frem,
Lyſte de Tydſke artig hjem.
Seer en Hæl herovre jeg,
Flux jeg tænker paa Tydſken i Mai.

2.

Seer jeg Vertshuusſtuen fuld,
Og bagefter de Svirendes tumlende Væſen,
Hvor de falde her omkuld,
Og mod Murerne ſtøde ſig Næſen,
Tænke maa jeg paa hiin Dag,
Hvor til Ære for Hans Majeſtæt af Hannover
Tydſken vilde holde Lag,
Og ſaa tumled ſom Drukne herover.
Danſken og ſig melde lod,
Faſt han hiſt ſom Mure ſtod, —
Seer jeg Svirende i Lag,
Flux jeg huſker hiin Fødſelsdag.

3.

Seer jeg Een, ſom ret i Fart
Kommer ned her af Gadernes ſteileſte Skraaning,
Og i Løbet render ſnart
I en Rendeſteen foran en Vaaning,
Tænker jeg paa Tydſkens Storm
Her i Juni paa Dyppeler mægtige Skandſer.
Tydſkens Fart var ſaa enorm,
At en Rendeſteen her førſt ham ſtandſer.
Sundet ved Als iveien laae,
Han ikke det hiſtoppe ſaae.
Kommer Tydſken førſt paa Gled,
Saa man rider til Vands let ham ned.

Syvende Scene.

Møller (kommer gabende frem bag Huſet), **Popp.**

Popp. Der kommer igjen en af disſe kraftige nordiſke Stikkelſer, paa hvilken man ſtrax kan ſee, at Krigsguden Mads har ſtaaet Fadder, og en Valkyrie Mud — har baaret Huen til.

Møller (ſtrækkende ſig). Den Middagsſøvn i Høſtakken blev da ſnart forpurret, Svinene i Stien ved Siden af gryntede for ſtærkt. Men hvad er det vel for en tyk Anne-Marie, for ſaaledes hedde alle alſingſke Medlemmer af det ſkjønne Kjøn. Om det ſkulde være en Kokke-Anne-Marie? Poſito, ich ſetze den Fall, ſaa maa man ſtrax gjøre Cour, von wegen (gjør en Spiſebevægelſe. Til Popp, i alſingſk Dialect, idet han tager hende bagfra om Livet.) Go dav, Ann-Mari! Vonær ſku min' Sovkammeraadere æ Griis' ſlavtes? — Himmel, Frøken Popp!

Popp. Herre Du Frelſens Gud! min Feltpræſt! Hvad ſeer jeg, i en Gemeners Dragt! — Er De ikke Hr. Paſtor Møller fra Ballet?

Møller. Jeg er Soldat, var Feltpræſt, har været paa Bal hos Dem, havde været forloren, hvis ikke Tanken om Dem havde opholdt mit Mod til at virke for den tornyſterbetyngede Menneſkehed, og ſkal fremdeles i al Evighed tænke paa Dem, (med et kjælent Øiekaſt) hvis rige dybe Poeſie ſtyrkede de af Kampen trætte, til Arneſtedet tilbagevendende Espingoliſter, i hvem De med Deres geniale Øie ſaae dem, der i Slagtableuret udgjorde Knaldeffecten, og ſaaledes meeſt fortjene at hædres.

Popp (aſſides). En ſaadan Svade gjør godt for en Digterindeſjæl, der ellers er vant til at høre de pauſtiſke Interjectioner. (høit) Hvorfor forlod Paſt — Hr. Soldaten da Deres ſaa ſkjønne Virkepheripherie?

Møller. Seer De, Frøken! da jeg kom hid mærkede jeg, at der vare mange, mange Præſter ſom jeg herovre, og flere Præſter maae ikke præke i een Kirke. Vel gjør en Præſts Tale og Velſignelſe ypperlig Virkning paa Soldaten, naar han kan høre den i Ro og Mag; men i Kampens Hede, naar det kniber, da er Præſtekjolen ikke den Dragt, hvori Trøſten, Opmuntringen for Soldaten ſkal være, nei! den ene rigtige er Vaabenkjolen med Feltflaſke og Muſket. — Ha, Frøken Popp! har De ſeet naar Danmarks Krigere offre til Guden Fødelandskjærlighed? da ſtige Kartovernes Offerrøg mod Himlen, Ypperſtepræſtens Ord lede Alles Tanker, og Pſalterne fra Orgelets ſkinnende Bøsſepiber faae alle pikkelhuede Tanker til at ſlye. I en ſaadan Stund er en Frivilligs Feltflaſke bedre end Præſtens Velſignelſe, en Frivilligs „det er ſ'gu bravt Kammerat" virker mere opmuntrende paa Soldaten, med hvem han deler Fleſk og Halm, end Præſtens ſmukke Ord til de „elſkede Tilhørere," og viſer den Frivilliges Bøsſepibe Soldaten bedre Veien til Seir, end naar Præſten lægger høire Haand paa Hjertet, og løfter venſtre Pegefinger mod Himlen. Derfor, Frøken Popp, byttede jeg, ſom ſaa mange Andre den ſorte Taler med Vaabenkjolen, og beder nu om Velſignelſe af Dem ſom Repræſentant for det ſmukke Kjøn, thi

For Pigen og vort Land
Vi kæmpe alle Mand.

Popp. O, De er henrivende! — Hvem der var Soldat, og kunde følge Dem i Liv og Død!

Møller (aſſides). Det var ſ'gu en Kjærlighedserklæring. (høit) Ak Frøken, et ſaadant Øieblik, hvor en poetiſk Sjæl, ſom Deres, dufter, er velgjørende for mig, der herovre er vænnet til noget ganſke Andet. — Dyrebare! i dette Øieblik, hvor jeg er bleven forſtaaet af Dem, lader jeg to ſympathiſerende Hjerters Ro, Lykke, Held, Fremtids Slag og Amalgamering, eller, ſom der ſtaaer i Sønnens Orken, — Orkenens Søn, vilde jeg ſige, —

To Sjæle og een Tanke,
Hjerter to og eet Slag

for Pokker! to Hjerter og eet Slag, — være afhængig af Dem.

Popp (halvt høit). O Gud! det afgjørende Øieblik!

Møller (aſſides). Hun troer min Sandten, jeg vil fri! (høit) Huſker De end hiin Balnat i Kjøbenhavn?

Popp. O, ja!

Møller. To Hjerter, ſom i længere Tid havde ſlaaet for hinanden, bleve der aabnede ved Muſikkens Trylleri.

Popp. Ja! ja!

Møller. Førſt vare Øinene, ſiden Tungen Hjertets Tolk. Skulle dieſe to Hjerter forenes? — Vil De, der formaaer det meſte derved?

Popp. O, hvad enten Præſt eller Soldat, jeg er Deres!

Møller (kold). Tak! ſaa formaa Pauſt til at give ſit Samtykke til Agnes Forening med min Ven Brander.

Popp. Hvad be — ha — ger?

Møller. Brander har rigtignok endnu ikke aabnet ſit Hjerte for Pauſt, thi Samvittigheden, ſom hiin ſtore Tydſker — (aſſides) det er rigtignok mig, ſom ſiger det, men lærd ſkal det nu engang være — (høit) ſaa ſmukt kalder „das Fehmgericht der Seele", ſiger ham, at han vil faae et determineret Afſlag, der vil ødelægge alle hans Forhaabninger, ligeſom en Bombe, der ſpringer i en Glashandel. Derfor maa De, ſom jeg veed udøver en ſtor Indflydelſe paa Pauſt, førſt lade Deres Batterier ſpille mod denne Fæſtning, at Brander gjennem Brechen kan komme til Seir.

Popp. Ja — men

Møller. „Dette men er et ſlemt Ord" ſom der ſaa pædagogiſkt ſtaaer i Bentziens danſke Gramatiks 3die Oplag. Har De ei givet mig Deres „Ja", Deres Indvilligelſe? — vilde De ei være min til at faae de to Hjerter ſammen? (aſſides) der fangede vi en gammel Mikkel.

Popp. Jo, jeg er Deres i dette, og i alt Andet! — O, De er uimodſtaaelig!

Ottende Scene

Pauſt. de Forrige.

Pauſt. (aſſides) Hvad! uimod — mod — modſtaaelig? — det er for — forſtaa — ſtaaeligt! Gud hjælpe mig arme Ca — cancelliraad! Førſt i en Pa — Paſtors Arme, og nu med en Gemener! — men — hvad ſeer jeg! Det jo er netop Expaſtoren. (høit) Hm! Fr. Popp, tør jeg byde Dem min Arm?

Møller (til Pauſt). Med Deres Tilladelſe vil jeg tage den et Øieblik (tager Pauſt under Armen.)

Pauſt. Hvad be — ha — hager?

Møller (aſſides til Popp). Øieblikket er kommet! Førſt Agnes og Branders Anliggende i Orden, ſiden — o ædle Sjæl!

Popp (aſſides). O mit Hjertes Banken ſelv jeg ikke fatter! (høit) Pauſt! veed Du — hvad Kjærlighed er?

Pauſt. Hvad Ærlighed er? — ja Gud gjør jeg ſaa; men det veed Kongen af Preußen ikke.

Popp. Hvad Kjærlighed er?

Pauſt. Kjærlighed? ja det er en li — lidenſkabelig Daarſkab, der yttrer ſig ſaavel hos Pa — Paſtorer ſom hos Solda — dater.

Popp (opfarende). Taler Du alligatoriſkt (fattende ſig) men — jeg —

Møller (aſſides til Popp). Forny Stormen!

Popp (indſmigrende). Pauſt, veed Du hvilken Magt Kjærlighed har, hvortil den kan føre?

Pauſt. Om jeg gjør det? (aſſides) Nu ſkal hun ſ'gu ha'e det (høit) Den fører ſaavel i Pa — Paſtorarme, ſom i Soldaternæver.

(Popp vender ham med en foragtelig Mine Ryggen, og gaaer.)

Niende Scene

Møller. Pauſt

Møller (til Pauſt, ſom vil følge Popp). Nei! bliv her! hvis De elſker Deres Liv!

Pauſt. Vi — Viv? ja, var hun førſt min Vi — Viv, ſaa ſkulle jeg nok lære hende Mo — mores.

Møller. Bliv her, hvis Deres Liv er Dem kjært!

Pauſt. Troer De maaſkee, jeg er bange? — Jeg er Ma — Maga — gazinforvalter!

Møller. Vel! jeg ſætter Dem Piſtolen paa Bryſtet!

(Pauſt forſkrækkes)

Møller (rolig). Som Talemaaden ſiger. (ſagte — høitideligt) Labourse ou lavie? vil De give min Ven Brander Deres Datter, eller —

Pauſt. Hvad? — eau de vie — Branden

i min Datter? — jeg maa bede Dem, ikke at tale i Gaader.

Møller (affides). Han kunde min Salighed med ſin Døvhed afvæbne en Orlondo ſurioso, (høit) Brander elſker Deres Datter.

Pauſt. Det glæder mig for den Lap — Laps. Han faaer hende ikke!

Møller. Han ſkal have hende!

Pauſt. Saa? det var morſomt! See mig engang til Pa — Paſtoren! De troer nok, jeg ſkal ſige Ammen til Deres opbyggelige Præken?

Møller. Ammen kommer førſt bagefter. Giv Deres Indvigelſe for Deres Datter Skyld, ſom elſker Brander.

Pauſt. Nei!

Møller. Velan, ſaa frem med Piſtolen! — De elſker Popp.

Pauſt. Hvad ra — rager det Dem?

Møller. Naar Alt kommer til Alt, kan det ogſaa være mig det ſamme, thi jeg tager hende, om De ſaa døer af Kjærlighed til hende.

Pauſt. De ta — tager hende?

Møller. Ja, hun og jeg er enige. (dæmpet) Naar Ordet i et kjærligt Dieblik undflyer mine Læber, ſaa kan Præſten lyſe!

Pauſt. Flyer — ly — lyſe! — er hun maaſkee allerede fløiet? — aa! hvor faaer jeg en J Jetsmark fra herover; Gud hjælpe mig arme Ca — cancelliraad! — gaae i Graven — med — en haabløs Kjærlighed! jeg — er fortabt.

Møller. Siig mig engang, bedſte Ven, troer De, Fr. Popp elſker mig?

Pauſt (halvt grædende). Aa — det ved — jeg ikke — jo — jeg gjø — gjør — jeg arme forlorne Ca — cancellieraad!

Møller (forſtilt). Om Forladelſe, at jeg tiltalte, behandlede Dem ſaaledes, Dem, ſom med aabne Arme optog mig i Deres Familieſkjød i Adelgaden, men i Krigen bliver man ſaa raa. Soldaten er vant til at ſætte Sværdet paa ſin Fjendes Bryſt, og ſtøde ham ned, hvis han ikke overgiver ſig. Endnu engang, tilgiv mig min Raahed. Jeg er Dem, ædelmodige Mand, meget ſkyldig. Hvis jeg afſtod dem Fr. Popp?

Pauſt. O, min Popp!

Møller. Hvis jeg gjorde det?

Pauſt. De kan maaſkee afſtaae hende, men om hun e — elſker mig?

Møller. Naar jeg faaer hende til at kaſte ſig med angrende Kjærlighedstaarer i Deres Arme, vil De ſaa give min Ven Brander Deres Datter?

Pauſt. Agnes? — nei! hun er født til noget bedre, end til at ſpiſe Ca — Ca — Camisbrød, og ſelvanden, tredie o. ſ. v. at leve af 10 Sk. om Dagen.

Møller. Hahaha! De glemmer nok reent, at Brander er juridiſk Candidat med bedſte Caracteer, og anſat i Rentekammeret.

Pauſt. Rente hiſt — Rente her!

Møller. Popp hiſt — Popp her?

Pauſt. Po — opp? o, Gud den yndige Pigeſjæl! (betænkende ſig) kan — De — bringe hende i mine Arme?

Møller. Ja, naar De giver Deres Indvilligelſe til Agnes og Branders Forening.

Tiende Scene.

En Hornblæſer. De Forrige.

Pauſt. Ja — ja — lad det ſaa være! — Naar Popp bliver min, have de mit Sa — Samtykke.

Møller. Der kom Deres Ammen.

Hornblæſeren (blæſer „4 Compagnie Appel").

Pauſt (farende ſammen). Hvad er det? — en A — a amme? Sikken Sludder — i Solda — daterklæder? —

Ellevte Scene.

Popp (ſtyrtende ind). De Forrige

Popp. Herre Du Frelſens! Gud! hvad er der paa Færde? ere Slesvig — Holſtenerne landede?

Møller (til Popp). Det er ſandt, De kom jo førſt i Morges herover. Det forklarer Deres Uvidenhed. 4de Compagni ſkal ſamles, derfor blæſer Fyren.

Tolvte Scene.

Brander. Agnes. Soldater. De Forrige

Møller (til Brander). Alt er iſtand. Den Gamle har givet ſin Indvilligelſe.

(Soldaterne træder an)

Brander. Hvortil?

Møller Herregud, hvor uvidende! — hvad ſiger De, Fr. Agnes?

Agnes. Hvortil?

Møller. Til Branders Uvidenhed? — Deres og Branders Taushed røber mere end Flyvepoſtens Hyl! Skal jeg da declarere den „decarterede" Lieutenants og Frøken Agnes ogſaavidere for Compagniet? — Veed De nu Beſked?

Brander (til Møller). Hvem har bedet Dig henvende Dig til Pauſt?

Møller. En Feltpræſt, ſom Du engang indførte paa Bal hos Herr Pauſt; — men lad os træde an, det er paa Tide.

Popp (til Agnes). Vi maa dog ſee paa disſe militaire E — E — Evolu — Emolu — Emolumenter —

Trettende Scene.

Sergeanten. Officeroppasſeren. De Forrige.

(Mel. Matrosopſangen „Paa Lynetten ſtod jeg i Gevær".)

1.

Sergeanten

Er Compagniet forſamlet vel?

(til Brander)

Træd an derhenne min Ven!

Oppasſeren
(til Sergeanten)
Captainen ei komme kan til Appel.
Skærſanten ſkal holde den. (gaaer)

2.

Sergeanten (affides).
Hvis Compagniet af Piger beſtod,
Captainen ſikkerlig det
Et eneſte Dieblik ei forlod;
Men nu maa jeg ſige —
(commanderende) Ret!

(Compagniet retter ſig. Fr. Popp ſtaaer imellem Sergeanten og Compagniet.)

3.

Sergeanten
Tag Piben ud af Flaben der!
Hold Mund i andet Geled!
(til Popp)
Vil de Marketenderſke være her!

Popp.
(forbittret, trædende tilſide)
Vil han lade Damer i Fred!

Sergeanten.
Hør efter Dagsbefalingen! (læſer af en Bog)

4.

„Til Arbeid paa Onsdag og Torsdag ſtaaer„
„Hver Morgen Kl. 5“
„Vor Styrke ved Lysmoſegaard,“
(affides)
Nu ſkal det ret have Klem!

5.

(affides)
Til den Kaſerne femtuſind Mand
Jeg troer, vi alt givet har,
Og ſamme Tal vi end give kan,
Naar Blæſten ei den ta'er

6.

(høit.)
Her Breve er til vort Compagni!
Hold Mund, hør efter der! —
Halvfjerds! og fiirs! og hundred ti!
Halvfems!

Soldater.
her! her! her! her!

(4 Soldater, deriblandt Møller, træde frem, og erholde de 3 af dem Breve.)

7.

Sergeanten (til den 4de Soldat).
Du har jo Nummer hundredtolv!
Jeg kaldte ei paa Dig.
Tag Haanden til Huen Din Bondeknold!
Hvad vilde Du ſaa af mig?

8.

Soldaten.
Halvfems er ſyg. Jeg er Sidemand.
Han fik 3 Breve igaar.
Jeg ikke det ret begribe kan,
At Touren ei ſnart mig naaer.

9.

(forlegen.)
Kan jeg idag hans Brev ei faae?

Sergeanten.
Hvad vilde Du vel med det?

Soldaten.
Om Kone og Griſe maa deri ſtaa,
Det paſſer paa mig og ret.

10.

Sergeanten.
Ei raiſonneert! træd an nu! (commanderende)
Ret!
Frem nede paa venſtre Fløi!
Vel! gaae nu hjem, og huſk, at net
I pudſe jert Vaaben og Tøi!

Sergeanten. Træd af!

(Sergeanten og Soldaterne gaae.)

Fjortende Scene.

Pauſt. Popp. Agnes. Brander og Møller.

(Brander og Agnes tale med Pauſt.)

Møller (aabnende Brevet). Fra min egen lille Marie i Ebeltoft! Hvem ſkulde tro, at der i Ebeltoft blomſtrede en ſaadan Roſe! Jeg har rigtignok aldrig været i Byen, men jeg kan ikke høre dens Navn, uden at tænke paa en Krambod, hvor der lugter af Roſiner, Hamp og Klipfiſk, og hvor der føres en politiſk Discours af en rødnæṿnet og næſet Rothſchild i Futurum bag Diſken, og en Doctor, en Barbeer, 2 Tjeneſtepiger, og 1 Politibetjent foran ſamme; men lad os nu ſee, hvad min lille Kjæreſte ſkriver. (Seende Popp.) Ha hvad falder der mig ind! — ja — det gaaer an! (til Popp) men det er dog utilladeligt med dette Poſtvæſens mageløſe Sneglvorenhed!

Popp. Hvorledes?

Møller. Tænk Dem, Brevet er dateret fra den 10de, og idag ſkrive vi den 16de. Det er temmeligt længe at vente for et elſkende Hjerte!

Popp. Ak, endelig! Deres Faders Invilligelſe?

Møller. Nei, den har jeg allerede.

Popp. Ah!

Møller. Men det var blot et Brev fra min Kjæreſte i Ebeltoft.

Popp (tumlende). Himmel! min — Kjæreſte — i — Æ — Æ (ſynker afmægtig i Pauſts Arme.)

Pauſt. Ææ? Hvad er der paa Fæ — Færde?

Brander (til Møller). Hvad betyder det?

Møller. Frøken Popp høitideligholder min Forlovelſe, og ſom Følge deraf ſnart Din.

Brander og Agnes. Det forſtaaer jeg ikke.

Møller (pegende paa Popp). En overſtaaet Forſtaaelſe.

Popp (vaagnende af Afmagten.) O! hvor er jeg?

Pauſt. I — i — mi — mit Familieſkjød, lille Po — Popp!

Popp. O Gud, der braſt det!

Pauſt. Braſt? hvor? hvad braſt der?

Popp (ſamlende ſig med Kraft og Værdighed).
Der braſt Norges Rige af min Haand!
(til Pauſt) Du kjender ikke hiint Tampens Svar i Hakon Jarl.

Pauſt (affides). Det ra — rapler viſt for hende! det ſkulde ſ'gu gjøre mig ondt for det ſøde Pigebarn!

Popp. Ja Peer! Du betragter mig forundret. Du fatter ei min Tale.

„Gewöhnlich glaubt der Menſch, wenn er nur Worte hört;
Es müſſe ſich dabei doch auch was denken laſſen“

ſom Bournonville — Mephiſtopheles mener jeg, — ſiger i Fauſt; men Du tør, maa, kan ikke have nogen Tanke derved. Du veed ikke, hvad det var for et Rige, der braſt (affides, drømmende) ak, et Rige, ſom vilde have gjort mig riig, uendelig lykkelig! (til Møller, ſom ſtaaer rolig og læſer Brevet) men De, De veed hvad der braſt.

Møller (betragtende hende forundret, affides). Jeg er færdig at briſte i Latter. Det er nok forreſten klogeligſt, at ſtemme med i Sangen, for at faae hende rolig. (høit, høitideligt) Hvad der braſt? — Ja, jeg har en dunkel, et natligt Spøgelſe lignende Anelſe om, at — at — at — Ha, Frøken Popp! erindrer De det, der ſaa herligt, ſaa Alt med ſig ſlæbende er ſagt i Ludlams Hule:

Vil du ha'e mig,
Saa ta'e mig;
Men (briſtende i Latter) griin ikke af mig.

Popp. Ha — griin — ikke — af — mig? (affides) Han vover at ſpotte min Sjæls Sjæl, min Kjærlighed? — Det ſkal hævnes! En Digterindes Sjæl ſkal viſe ſig fri for enhverſomhelſt lænkende Lidenſkab. (høit) Stakkels unge Mand! Jeg opſtillede en Labyrinth for Dem, og gjennemſkuer mit Blik nu klart Deres Letſindighed, ſom lokkede Dem derind, og den frelſende Ariadnes Traad, Brevet, De holder der i Deres Haand! De troede med Deres glatte Tales Polyparme, at kunne daare mit Sind, omſnoe mit Hjerte, hvorfor? det være uſagt; men (pathetiſk) kold og rolig ſtøder Lægen ſin Kniv i Cadaverets Bryſt, hvis Hjerte maaſkee for kort Tid ſiden ſlog ham varmt imøde. Det ſkeer for Kunſtens Skyld! — Jeg har puſtet til de Flammer, der kunde have fortæret Deres Hjerte. Ligeſom Nero vilde ſee Rom brænde, ſaaledes har jeg villet ſee Deres Hjerte brænde. Det var ligeledes for Kunſtens, for Studiummets Skyld! — De ſmiler vantro? — Her et Beviis. Jeg er forlovet med Cancellieraad Pauſt! (affides) Det var et Meſterſtykke! vel gjort Popp!

Møller (affides til Pauſt). Popp er Deres — Agnes er Branders.

(Popp taler med Pauſt.)

Møller. Et Geni og et Pulterkammer ere dog aldeles modſatte Ting! — Et Geni i caotiſk Forvirring, ſom Frøken Popp, og et Pulterkammer i ordnet Tilſtand, ſom Pauſt, ere begge en Latterlighed, begge let at gjennemſkue, og let kan man af begge udtage, hvad man vil bruge.

(gaaer hen til Agnes og Brander.)

Popp. — — — — Ja, min elſkelige Peer! jeg vidſte det nok. Faa Ord vare nok for at overtyde Dig, (ſmægtende) Dig med det Alt klart gjennemſkuende Blik, at det var en Comedie, jeg ſpilte.

Pauſt. Spildt? — Ja, det er godt det, tænk ikke paa ſaadan en Ubetydelighed (til Møller og Brander.) Maa jeg ſaa have den Fornøi — nøi — nøielſe at declarere min, Ca — Cancellieraad, Ma — maga — gazinforvalter Pauſts Forlovelſe med Frøken A — a — a nanaſtaſia Popp!

Møller (tagende Brander og Agnes ved Haanden). Og tør jeg ſaa, bemyndiget af Herr Pauſt, declarere Menig Nr. 130 af 2 Reſerve-Bataillons 4de Comp. Brander Kjøbenhavns Forlovelſe med Frøken Agnes Pauſt. (til Agnes) Jeg bekjendtgjorde Branders hele Stamliſte, for at De kan have Noget at holde Dem til, i Tilfælde af, at han ſkulde komme dem af Hænde herovre.

Popp. Hvad Peer! — Du tillader?

Pauſt. Ja, min elſkede Mø, det er for Din Skyld!

Popp. For min Skyld? (opfarende med et Blik paa Møller og Brander) Gid jeg ſaae dem begge — (fattende ſig) gifte.

Møller. (affides) Hun vilde nok have ſagt „hængte“ eller „forgiftede“.

Slutningsſang.

(Mel. En Skaal for hver Mø i Bluſærdigheds Vaar.)

1.

Popp (til Pauſt).

Min Peer! det var godt, Du i Krigen medgik,
Hjem Du nu vender med Seier.
Du paa den Leding erobret mig fik,
Thi Du mit Hierte nu eier.
Du ſom en Trophæ
Snart i Fredens Læ
Kan mig føre hjem til Kjøbenhavn
:,: Stolt Du drage ind kan ind i Din Fødeſtavn :,:

Chor.

Popp.

Agnes, Brander Møller.

Pauſt.

1) Du
2) han ſom en Trophæ
3) jeg
Snart i Fredens Læ
1) Kan mig føre
2) Fører hende hjem til Kjøbenhavn
3) Vil Dig føre
:,: Stolt Du / han / jeg drage ind kan i Din / ſin / min Fødeſtavn!:,:

Pauſt.

Po — Popp ma — ma — mange her knytte et Baand,
Medens vi prygled Na — Nabo.
Naar nu blot ikke den krigerſke Aand
Gjør ſiden da — da ca — capo.
Naar blot ikke “Gryn„
Volde rynkede Bryn.
Ma — Ma — Magazinforvalt'ren veed,
:,: At i Krigen leves flot, og ſmaat i Fred. :,:

Chor.

Naar blot ikke Gryn
Volde rynkede Bryn.

Pauſt.

Ma — ma — Magazinforvalt'ren veed,

Popp Du
Agnes, Brander, Møller han
ſom Magazinforvalter veed,
:,: At i Krigen leves flot, og ſmaat i Fred. :,:

Brander (til Agnes).

Naar Slagdagens Tummel forſtummer en Stund,
Krigerens Øre fornemmer
Længe end Drøn fra Kanonernes Mund,
Seirens de jublende Stemmer.
Saa min Pigelil
Stedſe Ordet vil
Klinge for mit Øre til min Grav,
:,: Ordet, ſom Du her til Landſoldaten gav. :,:

Chor (uden Agnes).

$\begin{matrix}\text{Brander.}\\\text{Popp. Pauſt. Møller.}\end{matrix}\left\{\begin{matrix}\text{Saa min}\\\text{Saa Du}\end{matrix}\right\}\text{Pigelil}$
Stedſe Ordet vil
Klinge for $\left\{\begin{matrix}\text{mit}\\\text{hans}\end{matrix}\right\}$ Øre til $\left\{\begin{matrix}\text{min}\\\text{hans}\end{matrix}\right\}$ Grav,
:,: Ordet, ſom Du her til Landſoldaten gav :,:

Møller (til Publicum).

De ſimple Soldaters Beklædning er eens,
Stedſe man ſeer dog paa Klæder!
Mine og Branders er kun en Gemeens,
Sees ei ved Fornemmes Glæder.
Dog det hindrer ei,
Vi ſkal Fjenden Vei
Viſe, hvor han end ſig øine la'er.
:,: Det var derfor, vi Soldaterkjolen bar :,:

Møller og Brander (til Publicum).

Vi en Fjende veed
Her i Kjedſomhed,
Og beſeire vilde vi ham ſtolt, —
:,: Har vi Løftet nu ſom Landſoldater holdt? :,:

* * *

☞ Opførelſe af denne Vaudeville uden Forfatterens Tilladelſe forbydes.
Ligeledes forbydes Aftryk af Sangene ſaavel enkeltviis ſom i Samlinger.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Univerſitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1851.